

ԱՆՈՒԱՆԱԿՈԶՈՒԹԻՒՆ (Ղուկաս Բ 21-22 Կողոսացիս Բ 8-15)

Այսօր Յիսուս մանկան ծննդեան ութներորդ օրին եկած ենք եկեղեցի տօնելու անոր անուանակոչութեան տօնը: Հետեւեալը կը կարդանք Ղուկաս աւետարանիչի գրքին Բ գլխուն 21րդ համարին մէջ. «Եւ երբ ութ օրերը լրացան եւ ան թլփատուեցաւ՝ անոր անունը Յիսուս դրին, ինչպէս կոչուած էր հրեշտակէն, երբ տակաւին Մարիամ չէր յղացած զայն իր որովայնին մէջ» (Ղուկաս Բ 21): Եւ այսպէս ուրեմն, Հրէից մեծ առաջնորդ Մովսէսի հաստատած օրէնքին համաձայն ամէն արու զաւակ որ մօր արգանդը կը բանար, ծնունդէն ութ օրեր ետք տաճար պէտք էր տարուէր որպէս զի «Տիրոջ սուրբը կոչուէր» եւ այդ առիթով ծնողքը զոյգ մը տատարակ կամ աղաւնիի ձագեր պէտք էր որ նուիրէին տաճարին:

Այս է հիմը մեր եկեղեցւոյ կանոնին ըստ որում զաւակի մը ծննդեան ութօրէին պէտք է զայն բերենք եկեղեցի եւ Մկրտութեան Սուրբ Խորհուրդին արժանի ընելով նոր անունով կոչենք զայն: Հետաքրքրական պիտի ըլլայ իմանալ թէ մեզմէ քանիսն ենք ծանօթ են այս կանոնին եւ քանիսն կը հետեւին անոր:

«Յիսուս» անունը կը նշանակէ Փրկիչ, իսկ «Քրիստոս» անունը՝ Մեսիա - Օծեալ: Երբ Յիսուսի ծնողքը զինք երուսաղէմի տաճարը տարին, հոն Ան ստացաւ մասնաւոր օրհնութիւնը Սիմէոն ծերունիին, որ «արդար եւ աստուածավախ մարդ մըն էր եւ կը սպասէր Իսրայէլի միխթարութեան»: Ղուկաս աւետարանիչ կը գրէ. «Երբ ծնողքը բերին Յիսուս մանուկը՝ անոր վրայ

կատարելու ինչ որ օրէնքի սովորութեան համաձայն էր. Սիմէոն իր գիրկն առաւ զայն, օրհնեց զԱստուած եւ ըսաւ. «Այժմ, ով Տէր, խաղաղութեամբ արձակէ քու ծառայողը՝ ըստ քու կամքիդ, վասն զի աչքերս տեսան քու փրկութիւնդ զոր պատրաստեցիր բոլոր ժողովուրդներուն առջեւ. լոյս՝ որ պիտի ըլլայ յայտնութիւն հեթանոսներուն համար եւ փառք՝ Իսրայէլի քու ժողովուրդիդ համար» (Ղուկաս Բ 27-32):

Մեր եկեղեցւոյ սուրբ հայրապետները յօրինած են սփանչելի շարական մը որուն հիմը լոյսի գաղափարն է: Կը կարդանք.

«Լոյսերէն լոյս Հօրմէն ղրկուեցար եւ մարմին առիր սուրբ կոյսէն, որպէս զի ապականեալ Ադամը նորոգես»:

«Դուն, ով Աստուած, երկրի վրայ երեւցար եւ մարդոց մէջ շրջեցար, եւ տիեզերքը փրկեցիր Ադամի անէծքէն»:

«Քու մասին՝ երկնմէն, Հօր ձայնը վկայեց, ըսելով. Ան է իմ որդին, եւ աղաւնիի կերպարանքով Սուրբ Հոգին քեզ յայտնաբերեց»:

Ճիշտ է, Յիսուսի անուանակոչութեան տօնը եկեղեցւոյ ուրիշ մեծ տօներուն հաւասար չի փառաւորուիր, բայց ըստ իս այնքան կարեւոր է որքան միւսները, վասնզի անոր մէջ կը տեսնեմ ծնողի գիտակցութիւնը թէ աշխարհ եկած մանուկը Աստուծոյ պարգեւած նուէրն է իրենց, եւ իբր այդ զիրենք պարտական կը դարձնէ նուիրողին՝ Աստուծոյ: Ծնողք իրենց երախտագէտ շնորհակալութիւնը պէտք է յայտնեն որովհետեւ զաւակը պիտի ապրի եւ գործէ զինք ստեղծողին փառքին համար:

Մտածենք վայրկեան մը. ի՞նչ տեսակ զաւակ պիտի ուզենք աշխարհ բերել: Մէկը որ լեցուն ըլլայ սիրով իր ծնողին եւ այլոց հանդէպ, ապրի պատուաւոր կեանք մը եւ օգտակար քոլորին: Եւ կամ, կ'ուզենք այնպիսի զաւակ մը որ գլուխը առած երթայ վատ եւ ապօրէն ճամբաներէ, գործէ եւ խօսի այնպէս որ ատուի եւ պատիւ չբերէ եւ ոչ մէկուն: Ո՞րը պիտի նախընտրենք: Եթէ առաջինը կ'ուզենք, ուրեմն՝ կը նշանակէ որ իբր ծնող՝ ուղիղ եւ լրիւ կը կատարենք մեր պարտականութիւնները:

Յիսուսի ծնողը իրենց նորածին զաւակը տաճարին նուիրեցին եւ Մովսիսական օրէնքի համաձայն կատարեցին իրենցմէ սպասուածը: Եւ ան՝ օծեալ Փրկիչը մարդկութեան, նախ մարդկութեան նախահայր Ադամի ստացած անէծքը վերցուց եւ ապա անոր գործած անհնազանդութեան մեղքին արդիւնք եղող ապականութիւնը սրբեց: Այս փրկչական գործին մէջ յաջողելու համար Ան ստացած էր Հօր Աստուծոյ հաստատ վկայութիւնը Յորդանան գետի մէջ մկրտուած պահուն, ինչպէս եւ Թաքոր լեռան վրայ այլակերպութեան ժամին. «Ան է իմ սիրելի Որդին» յայտարարութեամբ:

Եկէ՛ք, քիչ մը առաջ երթանք եւ հարցնենք մենք մեզի. ո՞ւր է փաստը իմ նուիրումին զիս ստեղծող Աստուծոյն հանդէպ: Արդեօք ինչ որ կ'ընեմ, ինչ որ կը խօսիմ, ի՞նչ նպատակով է որ կ'ըլլան անոնք եւ որո՞ւ համար: Իմ կեանքը ո՞ւր կ'առաջնորդէ զիս: Գիտեմք, յստակ գիտեմք, որ մեր ամբողջ էութիւնը, գործն ու խօսքը կ'իմաստաւորուի միայն եթէ այդ հիմնուած ըլլայ իրմէ վեր եղող Աստուծոյ իրականութեան վրայ: Առանց այսպիսի հիմքի դուն եւ ես տարբեր չենք

կենդանական աշխարհի անասուններէն: Անգամ մը որ ընմրոնենք այսպիսի մտածումի մը ճշմարտութիւնը այն ատեն մեր աչքերը պիտի բացուին եւ Յիսուսի լոյսը պիտի ողողէ մեր աշխարհը իր փրկարար զօրութեամբ եւ շնորհներով:

Աւելցնեմ: Գիտեմք, շատ լաւ գիտեմք, որ Յիսուսի հաստատած եկեղեցին պէտք է ունի նուիրեալ եւ կոչեալ սպասաւորներու: Մենք՝ ծնողներս, կը թելադրե՞նք մեր զաւակներուն որ մտածեն մտնելու եկեղեցական ծառայութեան ասպարէզէն ներս, ծառայելու Աստուծոյ Սուրբ Սեղանին իրենց ժողովուրդի նամբով եւ կատարուող ծէսին բերելով իրենց մասնակցութիւնը: Հոգեւոր պաշտօնեայ դառնալ թերեւս ամենասրբազան ասպարէզն է որ որեւէ անհատ կրնայ ընտրել: Հոն չիկայ պատիւ եւ փառք: Զիկայ հարստութիւն եւ վայելք աշխարհիկ հաճոյքներու: Զիկայ ժողովրդականութիւն եւ բարձր պաշտօններու կոչուելու ակնկալութիւն: Սակայն կայ միայն ծառայութիւն որու օրինակ Յիսուս ինքը տուաւ իր ժողովուրդին: Այս ծառայութեան նամբով է որ եկեղեցւոյ պաշտօնեան կը դառնայ հայրը եւ հոգատարը իր հօտի անդամներուն: Կը հասնի անոնց պէտքերուն եւ կը սիրուի ամէնէն, եւ իր կեանքի վերջաւորութեան կը կենայ Աստուծոյ գահին առջեւ իբր պարտաճանաչ հոգի եւ կ'ընդունի իրեն արժանի վարձատրութիւնը:

Եկէ՛ք, այսօր, լրջօրէն մտածենք թէ՛ ութօրեայ Յիսուս մանկան անուանակոչութեան տօնը ի՞նչ իմաստ ունի մեզ համար, եւ ի՞նչ կերպով կրնանք զայն արժեւորել մեր կեանքին մէջ:

ՇԱՀԷ Ա. ՔՀՆՅ. ԱԼԹՈՒՆԵԱՆ